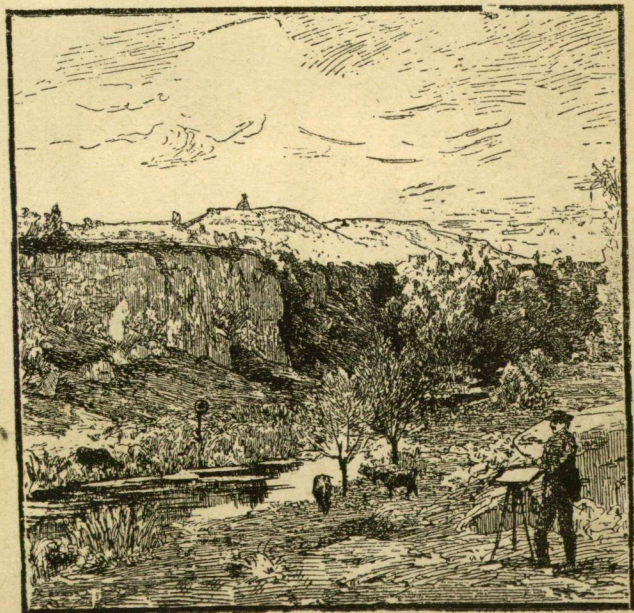

17. sz.

MAGYAR
MÉSEIMONDÓ.

A POCSOLYA-PARASZT
VAGY
AZ IGAZI FALUSI BIRÓ.

BUDAPEST, MÉHNER VILMOS KIADÁSA.

A pocsolya-paraszt; vagy az igazi falusi bíró.

Bíró Pál Máté sem volt mindig olyan gazdag ember, mint most; talált gyermek volt; Pál napján lelte a kisbíró az országút mellett; a pap meg Máténak keresztelte, így jutott a nevéhez; úgy nőtt fel, mint cselédgyerek s tizenhét éves korában, mikor katona lett, még olvasni sem tudott, ott kellett megtanítani, s ehon ni, most földje is van, a templom mellett lakik s bírónak is megtették.

Ki gondolta volna, mikor nyolcz esztendei katonáskodás után haza került s az öreg bíróéktól a cselédlányt elvette, hogy még ő is az első székbe kerül a templomban!

De hát úgy volt: ő is, felesége is megfoglák a dolgot, eleintén csak zsellérképen laktak másnál s napszámra jártak, azután mikor a falu eladta a régi vályogvető helyet, Pál Máté uram megvette. Bezzeg még a gyermekek is kikaptak rajta, mindenki nevette, hogy belekerült Pál Máté a pocsolyába. Mert pocsolya volt az a boszorkány fészek, olyan, hogy jobb se kell. A nagy része el volt öntve sáros vízzel, a keleti szegletében meg egy olyan domb volt, hogy akár messzilátónak is jó lett volna.

Pál Máté a domb oldalába egy kis kunyhót csinált maguknak. A biz csak olyan volt, mint egy cigányputri, hanem hát feleséggestül ketten megtudták magukat vonni alatta. Erős száraz nyár volt, mikor a gazda meg a felesége a kunyhóba betelepédtek. Pénzüik nem volt, hiszen a mit szereztek, pedig volt vagy

nyolczvan forint, oda adták mind a falunak, az volt a telek ára, élni is csak kellett, jártak hát újra nap-számba, de most úgy intézték, hogy minden hétből két nap otthon voltak. Ilyenkor Pál Máté árkot ásott a viznek, levezette az országút melletti nagy árokba, a mélyebb gödrökből pedig kihordta cseberrel. Azután összehúzta az ott maradt bűdös sárt az egyik szegletbe s a dombot kezdte targonczán ^{lehordani} a gödrökbe. Bizony fárasztó meg piszkos munka volt, a mit Máté csinált s a faluból de sokszor ment haza sirva a felesége, mikor fülibe kiabálták, hogy: mit csinál a pocsolya-paraszt? Máté ilyenkor egyet törült izzadó homlokán a borjúsájú ingújjával, megbékítette az asszonyt s úgy a bajusza közt utána morzsolta: Pocsolya-paraszt? . . . Majd leszek én még más is

Öszre a nagy dombot belefördította a gödrökbe s olyan lapos lett az udvara, mint az asztal. A téli idő alatt a lápon nádat tört Máté felébe s tavaszra hatalmas kupokban feküdt a sok nád Máté udvarán,

Most első dolga volt Pál Máténak, hogy nádból körülkerítette az egész telkét, s egy hosszú fából melyet egy rövid törzsön keresztbe fektetett, olyan gyalog kaput is csinált az udvarán. Azután a domb még ott hagyott részéből elkezdte a sarat csinálni, s egy építő emberrel a faluban megalkudva, jó szalmás sárból olyan házat csinált a hajdani domb helyére, hogy az egész alvégen nem volt olyan. Mig a sárfalak kiszáradtak, tetőnek valót kerített össze a gazda s aztán a molnármesterrel kifaragták, összeállították s náddal befedték. A vásárról ajtó, ablak is került, meg a konyhába egy tűzhely. Butorról eleintén alig volt szó, a gazda maga fonta szalmából a székeket, egy pár ágy, asztal, ennyi volt az egész. Mikor berendezkedtek, az asszony nem tudott eleget örvendezni, s Máté uramnak olyan jól esett, hogy a minék a felesége örül, azt ő szerezhette meg neki.

Azután hosszú, hosszú évek multak el. A gazdaság gyarapodva, ló, tehén került a házhoz, na meg

az apró cselédek is szaporodtak. Az öreg biró mondta is egyszer, a mint a mezőről jövet benézett hozzájuk: minek az a sok gyermek szegény embernek? Az asszony szemét elfutotta a könny, s a legkisebbik fiát, a melyik biró uramhoz legközelebb állott, olyan ijedten kapta fel, mintha mindjárt a Szamosba akarta volna a biró uram dobni. „Hagyja biró uram — mondta a gazda — épp a szegény embernek kell a segítség, a gyermek csak annak teher, a ki nem tud vele bánni.“

Volt is Pál Máté uramnak négy derék fia, meg két hajadon lánya, olyan mint a csillag. A faluban csak azt nem tudták mire vélni, hogy hová teszi Pál Máté a pénzét; látta mindenki, milyen szorgalmasok, felibe vállalnak, napszámba mennek, szekereskednek, ahol valami hasznot csinálhatnak, megcsinálják s Pál Mátééknak még sincs a telkükön kívül semmijök.

De hát nem is lehetett volna Keresztesen akkor tájt örökséget szerezni. A falu jobbágy község volt s már régóta pörben állott az urasággal a tagosítás miatt, s a míg a per el nem dőlt, nem adtak s nem vettek a keresztesiek örökséget. Pál Máté azonban még is gyűjtögetett s amint egy kis pénzecskéje volt, mindjárt behordta a városba s a takarékpénztárba betette, hanem hát nem kötötte ő azt soha senki orrára. „Minek azt másnak tudni — szokta mondani a feleségének — pénznek, jó embernek nem kell hirét költeni.“

Hanem hát a pernek vége lett, s a keresztesieknek kimérték a határt. A gazdák jó földeket kaptak, csak a pocsolya-paraszt nem kapott semmit, mert a foglártelek után nem járt föld.

A földesúrnak két darabba adták ki az illetőségét. Egy nagyobb tagot jó távol a falutól, s egy kisebbet a falu mellett. Ezt a kisebb tagot a keresztesi gazdák meg akarták szerezni. A földesúr el is adta volna szívesen, de csak úgy, ha az udvarházát meg a lápi birtokát is megveszik.

A keresztesiek sokat okoskodtak rajta, a szántó földre volt is vevő, de az udvarház nem kellett senkinek, meg a láp föld sem. Végre aztán Pál Máté uram is beleszólt. „Adják nekem — mondta a gazdáknak — a láp földet, meg az udvarházat, ha senkinek sem kell, megveszem hát én.” Könnyű volt a megjegyzés. Négyszáz hold volt a láp föld, az udvarhoz vele járt, de minden hold földért tizenkét forintot kellett azonnal lefizetni.

Az alku még nem volt meg, mikor az öreg biró megkereste Pál Mátékat. „Fiam! mondta a jó öreg — meggondoltátok, mit cselekesztek, nem félsz belevágni abba a lápba?”

— Biró uram! Mikor a telkemet vettem, akkor sem féltem, pedig akkor csak magam voltam, meg a feleségem, most meg négy nagy fiam van, meg az asszonynak is ott a két lánya segítségül. Szegény embernek sokat ér a gyermek, biró uram!

— Jó, jó, hát munkás kéz csak lesz, de hát mit csinálsz azzal a lappal, hiszen ott nem lehet sem vetni, sem aratni?

— Majd csak megmutatja az Isten, mit tegyünk vele! — Felelt Pál Máté uram.

— De hát fiam! Van-e pénzetek? Mert sok kell ám négyszáz holdért, ha csak 12 frt is a holdja.

— Négyezernyolczszáz frt biró uram, egy krajczárral sem kevesebb.

A biró látta, hogy Pál Máté tudja, mit csinál s hagyta menni a dolgot. A mint aztán az alku meg volt, Pál Máté bement a városba, kivette a takarékpénztárból a pénzét, kerek ötezer forintot s kifizette a vételt, még maradt is neki egy pár száz forint a költségekre.

Most aztán újra megeredt a falu nyelve. Most emlegették csak a pocsolya-parasztot. Hol egyik, hol a másik ember szólította meg: mít csinál a kákával, kell-e télre nádtörő? Mások meg sajnálkoztak rajta, hogy a pocsolyába ölte a pénzét, sok meg csufondá-

roskodva vele, hogy talán csónakról akar vetni stb. Pál Máté mit sem hajtott senki beszédjére, egyet gondolt; vállára lökte a tarisznyáját s beballagott a városba egy öreg mérnökhöz, a ki már régi ösmé-
rőse volt.

— Tekintetes úr, lápot vettem, mit csináljak vele? köszöntött be a mérnökhöz.

— Hát azt bizony a szobából nem mondhatom meg, hanem a jövő szerdára küldjön kocsit Pál Máté uram s akkor majd meglássuk azt a lápot.

A tudós mérnök aztán apróra megnézett mindent s egyszer csak azt látták a keresztesiek, hogy a Pál Máté lápföldjén felállította a mérnök a háromlábú asztalt s ugyancsak méregeti a földet. Csakhamar megtudta Pál Máté, hogy az ő lábjanak egy része magasabban fekszik, mint a vájai, a melyik t. i. a lápból a Szamosba vitt. S aztán a mérnök azt is megmondta neki, hogy a sok víz azért gyűl meg az ő lábjan, mert az ő földjére lejt a szántóföldekről mindenünnen a víz. A mérnök aztán kijelölte az árkok irányát megmondta, milyen legyen a körülárkolás mélysége stb. stb. e mellett kimérte egy nagy árok helyét a vájásig s az egészet papirosra rajzolva, kezébe adta Pál Máté uramnak.

Ettől fogva nem látták Pál Mátéékat a falusiak. A pocsolyában laknak újra, fújta róluk a falu szája. Pál Máté az udvarházat kiadta haszonbérbe a csendőröknek, maga pedig fiaival együtt túrta a földet, ásta az árkot s gyönyörködött benne, mikor a víz lassanként folyni kezdett a vájásba s a lápföld egyes részei kezdtek kilátszani a víz alól. Hát még mikor a belvizek is más útra tértek s a megásott árkok, mint megannyi csatornák, vitték a vájás felé a sok vizet, a mi addig mind a Pál Máté lábjanában állott meg.

Tavasza a négyszáz holdnak több mint fele szárazon volt. „Hát már most mit csináljak?“ kérdé Pál Máté a mérnököt. „Gyűjtsa meg barátom! a földjét,

hiszen nem tudja, hogy ha jó nádat akarnak, még akkor is meg szokták koronként gyűjtani a lápot!" A láp csakhamar vigan égett s a föld, mintha az egész terület tégláégető lett volna, úgy vöröslött a gazda szemébe. Őszre annyi volt a Pál Mátéék buzája, hogy az egész falu bámulta. Most már nem hívták többé pocsolya-parasztnak; ő lett az első gazda.

Ekkor történt, hogy az öreg bírót kiszólította Isten az árnyékvilágból, még a halálos ágyán is azt hagyta meg a keresztesieknek, hogy ha jót akarnak maguknak, csak Pál Mátét válaszszák meg utána birónak.

A jó tanácsot megfogadták a keresztesiek s így lett a pocsolya-parasztból Biró Pál Máté.

* * *

Az új hivatal miatt Biró Pál Máté felmondta t házát a csendőröknek s maga költözött belé. Mosa már ott lakott a templom mellett s ha templomba mentek, ő ült az előljáróság élén az első székben.

Hanem hát az új tisztességet nem adták ingyen Sok takarékos gazda volt a faluban, a kik irigyen nézték Pál Máté boldogulását. Ezek is föl-fölkeresték a takarékpénztárt, de nem azért, a miért Pál Máté, hanem hogy pénzt vegyenek fel, a takarékpénztár könnyen adta a pénzt, ez is halál a magyar embernek! csak két nevet kellett a váltóra irni s a könnyű pénz haszontalan kiadásokra csábította a gazdákat s csakhamar sok eféle „takarékos“ gazda lett Keresztesen.

Ezek aztán nem látták jó szemmel Pál Máté jó sorsát, meg a kevélység is megszólalt bennük: hát egy talált gyermek legyen a mi biránk! Kiáltottak fel. A meghalt bíró fiának sem tetszett a dolog, de mert az apja hagyta úgy meg, nem szólott egy szót sem, de nem is barátkozott Pál Mátéékkal.

Csakhamar az új hivatalt is alkalmá lett Pál

Máté uramnak felpróbálni. A tanító panaszkodott előtte, hogy a faiskolából a legszebb csemetéket lopkodják a legények.

— Teszünk róla tanító uram, — mondta Biró Pál Máté.

Vasárnapra aztán összehívta a községet a kis biró s kihirdették mindenkinek, hogy a községi faiskolában felgyült csemetéket 3–4 krjával darabját ki fogják osztani, a ki földjére, kertjébe nemes fákat akar ültetni, jelentkezék a tanító úrnál.

A községi faiskolában alig maradt egy pár száz darab fa, a többi mind elkelt. A mi aztán megmaradt, azt meg kiültette a biró az országút két oldalára.

— Na tanító úr! — mondta Biró Pál Máté — most már nem lopják többé a faiskolát, hanem az is bizonyos, hogy öt esztendő alatt Keresztes hordja a városba a legtöbb gyümölcsöt.

Mikor aztán ősze vált az idő, Biró Pál Máté uram végig járta a falut, a gyermekeket iskolába terelte, s ha valamelyik gyerek mulasztott, úgy megmosta a szülők fejét, hogy utóbb már ők maguk is elmentek volna az iskolába, csak a biró uram hagyjon nekik békét.

Télen nagy volt a sár a faluban, tavasszal még nagyobb, a gazdák maguk sürgették a birót, hogy tegyen valamit, mert maholnap a gyerekek iskolába sem mehetnek.

— Magatok kivántátok — mondja az előljáróknak Biró Pál Máté — lesz palló a falun keresztül, de a kerítéseket egyenesre kell venni, mert a pallókat úgy összeviszsa, girbe-gurbán nem lehet lerakni.

Ezzel kihozatta a megyei mérnököt s az utczákon a kerítés vonalát kijelöltette. A gazdák közül egyik másik zúgolódott, de a biró értésükre adta, hogy úgy is sokat foglaltak az utczából s ha nem engedelmeskednek, majd az eredeti vonalat tüzeti ki nekik. Az egyenesség meglett, legbeljebb kellett a volt biró fiának a kerítését tenni, ott nehezen is ment az

engedelmesség, de végre mégis ráállottak. Biró Pál Máté azonban a volt bíróéknál mégis tett egy tapasztalatot, egy szép kis lányt talált az egyik házban s mellette egy darutollas kalapot, az a kalap nagyon hasonlított az ő fia kalapjához.

A mint az utcza egyenes lett, akkor tűnt csak ki, hogy a nagyutcza milyen széles. Biró uram megsajnálta, hogy azt a szép nagy tért a libák s a delelésre bejövő birkanyájak foglalják el, kapta magát, rávette az előljáróságot, hogy az egész nagyutcza hosszában a kocsiútra nem szükséges tért keríttessék be. A tanító mindjárt készen volt vele, hogy ő oda eperfát ültet s a bíró uram segítségével csakhamar meg is tette. Biró uram aztán egy szerény kis házat is csináltatott a falu költségén a kert egyik végibe s egy derék özvegy asszonyt tett bele a házba, azután pedig felrendelte az apró 3—6 éves gyermekeket is, hogy menjenek a kertbe s azzal az asszonynyal vigyáztatott rájuk.

A munkára járó nép, kivált nyáron, úgy sem tudott az aprókkal mit csinálni, így legalább jó helyen tudta őket.

Tölt az idő; bíró uram még abba is beleszóltott, hogy építsék a keresztesiek a házukat, s ha valaki alacsony házat csinált vagy az ablakokat kicsinyre hagyta, bezzeg volt beszéd! Sok a pénzetek — mondta bíró uram — gyógyszerre akarjátok vesztegetni, mert ha a jó levegőt kiszorítjátok, szent hogy betegség lesz a vége. Azt meg egyáltalán meg sem engedte hogy valaki máshová építsen, mint a hová ő kimérte.

Bizony nem ment az könnyen, a mit ő kezdett, hanem birta türelemmel. A kis bíró behordta neki, hogy szidják itt is, ott is, de csak az volt a felelet, majd nem szidnak egy pár év múlva.

A képviselőválasztáskor Keresztesen is pártoskodtak. Az egyik jelöltigért hevet-havat, szüz dohányt, adóleengedést stb, a másik nem igért semmit, sőt a gazdák józan észére hivatkozva, igyekezett őket

meggyőzni, hogy az ország is ép olyan gazdaság, csak-hogy sokkal nagyobb, mint az ő gazdaságuk, s amint nekik pénz kell a gazdaság folytatására, úgy az ország sem lehet el a nélkül. Biró uram mindjárt az utóbbinak pártjára állott. Hjah! szokta mondani, — semmiből semmi sem lesz, a ki azt akarja, hogy védelmezzék, hogy bajaiban igazságot szolgáltatassanak, az az áldozatoktól se féljen. A nép szeretett volna a szájassabb emberek után járni, de nagy volt már akkor Biró Pál Máté tekintélye s nem tettek ellene.

A képviselőválasztás elmulásán senki sem örült annyira, mint ő; csakhogy vége van — gondolta magában — s faluja dolgai után látott. A nagyutczai kert eperfái megnőttek, ő pedig összehívatta az öreg asszonyokat, selyembogártojást osztott ki köztük, megmagyarázta nekik, mit kell tenniök, s megkezdték Keresztesen a selymet tenyészteni.

— Ördöge van ennek a birónak — mondták a falusiak — dolgot adott az öreg asszonyoknak. Na most legalább abban marad az emberszólás?

Hanem legjobban megpróbálta Biró Pál Máté uramat az ujonczozás. Össze kellett irni a sor alá eső legényeket; neki is a legöregebb fia belejutott a katonaszentdőkbe. Leste a falu, hogy szabadítja ki a gazdag biró a fiát, mert az eszeágában sem volt senkinek, hogy a fiút behagyja az apja. De a falusi emberek csalódtak. Pál Gyuri ott maradt a katonaságnál.

A mint az apa a fiú nélkül jött vissza a városból, délutánra csak bekoczog a volt biró fia Pál Mátééknál. Egykorú ember lehetett Nagy János uram meg Pál Máté, de nem nagyon keresték addig egymást. Nagy János büszke ember volt, Máté Pál is érezte a maga becsét, egyik sem akart a másik után járni. Nagyot néztek hát a biróéknál, mikor a küszöbre tette Nagy János uram a lábát, hát még mikor elmondta, mi járatban van!

— Pali ösmersz — szólta Nagy János — tudod ki volt az apám, tudod én is mi ember vagyok.

Soh'sem jöttem volna hozzád, de a Marcsa lányom nagyon elbusított. Gyuri fiad meg az a lány megnéztek egymást; váltsd ki azt a fiút, bíró vagy, módját ejtheted, adjuk össze őket.

— János! hozzá adnád lányodat egy hitvány ember fiához?

— En mindig becsültelek téged Pali!

— Hát akkor értsd meg, a mit mondok. A miénk-e ez az ország?

— Hát csak nem is a másé?

— Ad-e ez a föld nekünk kenyeret Pali?

— Bizony, még pedig jó darabot.

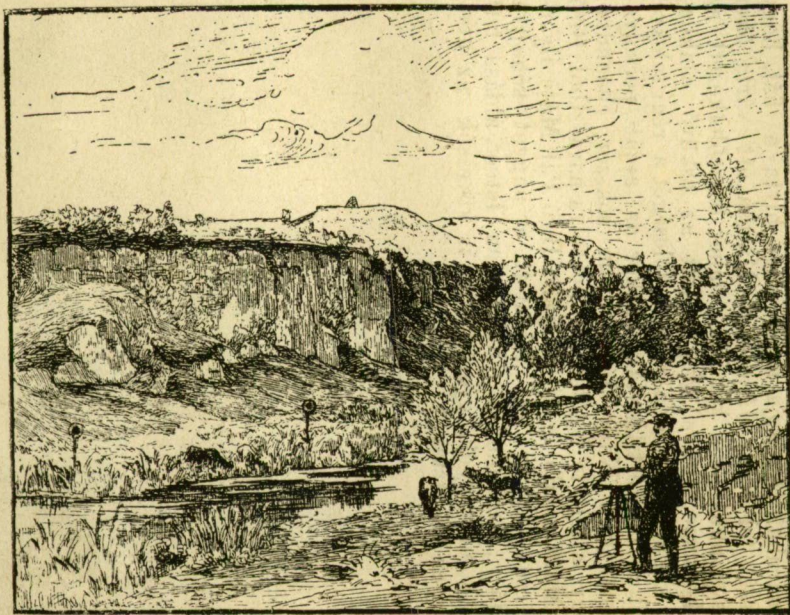
— Valjon kié hát a kötelesség, hogy ezt a szép földet megvédje? S nem lennék-e én hitvány ember, hogy épen én, a kinek jó darab jutott belőle, másra bizzam, a mivel tartozom. Gyuri ép ember, három esztendő nem a világ, a katonaság nekem sem vált káromra s ha Marcsa hugom szereti, három esztendő mulva is egymásé lehetnek.

Nagy János egy szót sem szólt, hanem kezét nyújtott a bírónak s haza ment a lányát megnyugtattani.

A falusiak várták, hogy a bíró még is csak kiszabadítja a fiát, de a mint látták, mint lesz egyik a másik után katona, megadták magukat s csakhamar a keresztesiek szégyennek tartották, ha olyan akadt köztük, a ki nem vált be a hadseregbe. Egészséges, ép legénynek szégyen lett volna otthon maradni.

Bíró uram a gazdák sorát is szóvá tette. Társaságba állott velök, gépeket hozattak, s a gépek segítségével könnyebben üzték a gazdálkodást is. Emellett újabb meg újabb takarmánys kereskedelmi növényeket honosított meg. Eleintén nem mindenben követték, de mert látták, hogy sikerül neki, mentek utána.

Mikor pedig a szorgalom s munkásság terjedésével a pénz is kezdett szaporodni Keresztesen, a postahivatalnál kieszközölte, hogy takarékpénztár állítassék fel s így a régi „takarékosak“ most már iga-

zán takarítókká lettek, a váltók kezdtek kikopni s a betételek szaporodtak.

Majd a három év is elmúlt s egy vasárnap délután Pál Gyuri is haza jött a katonaságból; a fiú őrmesterségig vitte s bizony annak szépen állott a katonaruha. Az apja most maga hívta a fiát, hogy keressék fel Nagy Jánosékat. Marcsa ott várta őket a kis kapunál, s a két ifjú ember összeölelkezett az apjuk szeme láttára. Meg is lett az esküvő csakhamar, s Pál Gyuri oda vitte a feleségét a régi telekre. Azért a telekért hívták egykor az apját pocsolya-parasztnek, s Nagy János uram sokszor elmondta: „Hogy is lett te belőled, a pocsolya-parasztból Biró Pál Máté, a falu igazi birája?“ Biró Pál Máté ilyenkor csak az ég felé tekintett s nagyot sóhajtván mondá: „Barátom! a munka s az Isten áldása tett azzá, a mi vagyok, gyermekeim is kövessék az utat, a melyen én jártam.“

MÉHNER VILMOS könyvkiadó-hivatalában

(Budapest, IV. Papnövelde-utca 8. sz.)

megjelent és kapható:

I. Magyar Mesemondó.

1. sz. A tinó. Elbeszélés. Irta Tolnai Lajos.
2. sz. Az ekébe fogott gróf. Irta Váradi Antal
3. sz. Az Amerikába kivándorolt magyarok. Irta Jakab Ödön.
4. sz. A két szomszéd. Irta Méhes András.
5. sz. A márvány feszület. Elbeszélés. Irta Palotás Fausztin.
6. sz. A zsugori, vagy a fősvény kastély. Irta Tolnai Lajos.
7. sz. A lutrismester, vagy mi történt Vadason? Irta Tolnai L.
8. sz. A bűvös kalap. Irta Méhes András.
9. sz. Igaz gyémánt. Irta Palotás Fausztin.
10. sz. Bodoglár, vagy A szerelmes kún vitéz. Irta Vargha Gyula.
11. sz. A feltámadt halott. Irta Hevesi.
12. sz. A szép dobogói malom. Irta Tolnai Lajos.
13. sz. A bundás báró. Irta Madarassy László.
14. sz. Az öreg Bódy Péterné karácsonja.
15. sz. Hogyan lett a szász menyecskeből székely asszony.
16. sz. A talált kincs.
17. sz. A pocsolya-paraszt. Irta Dr. Kiss Áron.
18. sz. Boda Máté a kortesvezér. Irta Csengeri J.
19. sz. A lányasszony. Irta Bogdanovics György.
20. sz. Nagybárdú Botond. Irta Dr. Dengi J.

Ara füzetenkint 4 kr.

II. Historiák, Nóták.

1. sz. Nóták. Irta Vargha Gyula.
2. sz. Judit asszony, a falu kuruzslója.
3. sz. Az ördög árka. Irta Gabányi.
4. sz. A perlekedő atyafiak. Irta Dömötör Pál.

5. sz. **Mit mesélt Náthán zsidó a török császárnak?** Irta Csengeri János.
6. sz. **Tarka Péter, a vitéz káplár szomorú története.** Irta Kenedi.
7. sz. **Az ördög czimborája.** Irta Méhes András.
8. sz. **A betűs Szabó Gábor segítsége.**
9. sz. **Új nóták a magyar nép számára.**
10. sz. **A kártyavető asszony históriája.** Irta Tábori.
11. sz. **A mi jó, meg a mi nem jó.** Irta Dr. Hajnóczi.
12. sz. **János kulacsa.** Irta Luby Sándor
13. sz. **A gazdag és a szegény.**
14. sz. **Az ezermester.** Irta Rudnyánszky Gyula.
15. sz. **A hamis eskü.** Irta Udvardi.
16. sz. **Miért pusztul a magyarság.**
17. sz. **Székely Nóták.** Irta Jakab Ödön.
18. sz. **Ez is imádsága a magyarnak.**
19. sz. **Az ujoncz-szőkevény.** Irta Dömötör Pál.
20. sz. **Fűszeres Versek.** Irta Luby S.
21. sz. **Egy boldogtalan asszony históriája.** Irta Tóth Sándor.
22. sz. **A „kisbíró“ szava.** Irta Ábrányi Emil.
23. sz. **Kerekes Borcsa sorsa.**
24. sz. **Miképen okosodott meg Kaszás Matyi az Isten nyilatól.**
25. sz. **Bácskai Nóták.** Irta Dömötör Pál.
26. sz. **Ánglius állatja.** Irta Herman Ottó.
27. sz. **Kenderesi Gábor szomorú esete.** Irta Murányi.
28. sz. **Hogy bánik el Kondor Gábris a boszorkányokkal.**
Irta Kriesch János.
29. sz. **Az angyalesináló.** Irta Gabányi.
30. sz. **Puskás uram megtérése.**
31. sz. **Tréfás rigmusok.** Irta Vargha Gyula.
32. sz. **Mit prédikált egy falusi pap a felebaráti szeretetről.**
33. sz. **Szegedi Nóták.** Irta Pósa Lajos.
34. sz. **Szegény ember szerencséje vagy az arany válu.**
35. sz. **Nagy Lajos király ítélete.** Irta Prém József.
36. sz. **Az ördög bibliája.** Irta Tóth Sándor.
37. sz. **Versek, rigmusok.** Irta Pap Zoltán.
38. sz. **A mesterségnek arany a feneké.**
39. sz. **A kijátszott róka.** Irta Pósa Lajos.
40. sz. **Pál gazda és a méhek.** Irta Kriesch J.

Ára füzetenkint 2 kr.